

[Arbejdsministeren.]

For det første foreskriver det forhandlinger på den berørte virksomhed om, hvorledes afskedigelserne kan undgås eller begrænses eller følgerne afbødes.

For det andet foreskriver lovforslaget, at arbejdsmarkedsnævnene skal underrettes om afskedigelserne så tidligt som muligt og senest 30 dage inden disses ikrafttræden. Hermed opnås, at arbejdsmarkedsnævnene og dermed arbejdsformidlingen får mulighed for på et tidligt stadium at søge løsninger på de problemer, som afskedigelserne rejser.

Lønmodtagerne sikres således ved forslaget løn i 30 dage fra varslingstidspunktet bortset fra de undtagelsestilfælde, hvor der måtte blive fastsat en kortere eller længere varslingsperiode.

Jeg vil gerne understrege, at 30 dages fristen er en minimumsfrist, og at det er af betydning for arbejdsformidlingen at blive underrettet så tidligt som muligt.

Der eksisterer jo allerede adgang for virksomhederne til på frivillig basis at varsle over for arbejdsformidlingen, når der enten forventes at ske indskrænkninger i eller udvidelser af arbejdsstyrken. Sådanne varslinger har imidlertid kun fundet sted i et særdeles begrænset omfang.

Med lovforslaget bliver det således nu pålagt arbejdsgiverne i forbindelse med afskedigelser at varsle over for arbejdsmarkedsnævnet, og et længe eksisterende behov såvel hos arbejdsmarkedsmyndighederne som hos arbejdsmarkedet vil hermed i vid udstrækning blive dækket.

Som en nyskabelse foreslås det, at retssager i tilknytning til lovforslagets bestemmelser overvejende henlægges til Københavns byret som landsdækkende værning under medvirken af en arbejdsgiverrepræsentant og en lønmodtagerrepræsentant. Som ankeinstans i disse tilfælde er foreslået østre landsret med tilsvarende medvirken af sagkyndige. Justitsministeren vil om ganske kort tid fremsætte forslag til lov om de ændringer i retsplejeloven, der er en forudsætning for, at Københavns byret og østre landsret kan behandle sagerne efter de nævnte retningslinier.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til forslaget og de dertil knyttede ret udførlige bemærkninger, vil jeg gerne anbefale lovforslaget til tingets hurtige og velvillige behandling.

Miljøministeren (Helge Nielsen):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte forslag til lov om ekspropriation til byudvikling.

Den 12. november sidste år fremsatte regeringen et lovforslag identisk med dette forslag.

Forslaget kom til 1. behandling i folketinget den 4. december 1975, hvorefter forslaget blev henvist til folketingets udvalg om fysisk planlægning. Forslaget nåede imidlertid ikke at komme til 2. behandling i tinget, men bortfaldt med udløbet af folketingsåret 1975-76.

Genfremsættelsen skal ses som et udtryk for regeringens ønske om at arbejde videre mod at skabe øgede muligheder for at virkeliggøre planlægningen af arealanvendelsen. Denne planlægning er blevet intensiveret og forbedret ved de senere års lovgivning inden for planlægningsområdet. Jeg tænker her særligt på det lovgrundlag, som er tilvejebragt gennem lovene om lands- og regionplanlægning og om kommuneplanlægning. Disse love åbner mulighed for en langsigtet planlægning af arealanvendelsen.

Efter kommuneplanlovens § 34, der er den bestemmelse, dette lovforslag skal supplere, kan ekspropriation i praksis først finde sted på et sent tidspunkt i planlægningsprocessen, nemlig når udstykning og bebyggelse af en ejendom er ret nært forestående.

Derimod savnes i den eksisterende planlovgivning aktive midler til gennemførelse af den planlagte udvikling og vækst af vore byer. Eller sagt på anden måde: reglerne er utilstrækkelige til at imødekomme kommunernes behov for på et tidligt tidspunkt at kunne skaffe sig rådighed over den jord, der er nødvendig for den kommende byudvikling. Derved øges risikoen for en spredt og tilfældig byudvikling. En sådan spredning vil betyde fordyrelse og forringelse af byggemodning, transport og anden bymæssig service.

Ud over det omtalte hensyn til en bedre byplanlægning med lavere omkostninger til bygge- og bymodning spiller også andre faktorer ind. Det må således fremhæves, at samspillet mellem arealplanlægningen og den kommunale langsigtede økonomiske planlægning let slås i stykker, hvis arealplanlægningen ikke kan realiseres som forudsat. Dette kan f. eks. ske, fordi kommunalbestyrelsen ikke i fri handel kan erhverve et areal, der er påtænkt til byudvikling. Bebyggelsen må da finde sted andetsteds, oftest med deraf øgede bygge- og bymodningsudgif-